

ת"פ 32031/10/14 - פרקליטות מחוז מרכז נגד דניאל דביר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 32031-10-14 פרקליטות מחוז מרכז נ' דביר

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

דניאל דביר

הנאשמת

נוכחים:

אין התייצבות לב"כ המאשימה

ב"כ הנאשמת עו"ד טליה גרידיש

הנאשמת בעצמה

גזר דין

על פי הודאתה הורשעה הנאשמת בעבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר.

בתאריך 8/11/13 בשעת לילה מאוחרת, במהלך סיור שגרתי, הבחינו שוטרים ברכב שנסע במהירות ועל כן סימנו לו לעצור. השוטרים ביקשו מנוסעי הרכב להזדהות בפניהם והנאשמת שהיתה אחת מנוסעי הרכב, טענה כי אין ברשותה תעודת זהות וכי אינה זוכרת את מספר הזהות שלה.

השוטר איתר את פרטיה של הנאשמת ובבדיקה במערכת המשטרתית גילה כי היא עריקה מצה"ל ועל כן הודיע לה כי עליו לעכב אותה.

הנאשמת סרבה להתלוות לשוטר, נכנסה לרכב בו נסעה וסגרה את דלתותיו. בעקבות כך הוזעקה למקום תגבורת ולמקום הגיע קצין תורן שהודיע לנאשמת כי היא עצורה.

גם לקצין התורן סרבה הנאשמת להתלוות והוא הוציא אותה מן הרכב, כבל אותה באזיקים, הכניס אותה לניידת והושיב אותה לצד מתנדבת.

במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, תפסה הנאשמת בידה של המתנדבת ונשכה אותה, בהמשך שחררה את

האזיקים ופתחה את דלת הניידת. כאשר עצר השוטר את הניידת ויחד עם המתנדבת מנעו מהנאשמת לצאת מן הניידת היא קיללה "זונה בת זונה שרמוטה".

התביעה ערה להמלצות שירות המבחן במקרה זה, אך ציינה כי אינה יכולה להסכים עימן. לטעמה של התביעה אין עניינה של הנאשמת עולה בקנה אחד עם המבחנים שנקבעו בהלכה הפסוקה להימנעות מהרשעה ולא הוכחה בעניינה של הנאשמת פגיעה קונקרטית, כקבוע בפסיקה.

התביעה עתרה להותיר את הרשעתה של הנאשמת על כנה ולהטיל עליה צו של"צ וצו מבחן.

ב"כ הנאשמת ביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן. לדבריה מדובר בנסיות חריגות שאינן מאפיינות את הנאשמת ובמעשים המצויים ברף הנמוך של מעשים מעין אלה. לאחר שיחות עם שירות המבחן, פנתה הנאשמת מיוזמתה אל הצבא והסגירה עצמה, על מנת לפתוח דף חדש. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה כבר בחקירתה במשטרה והביעה חרטה. היא חוותה את האירוע כאירוע מאיים ומפחיד ככל הנראה אף על רקע נסיבותיה האישיות כמתואר בתסקיר.

ב"כ הנאשמת הדגישה כי מדובר בצעירה שכל עתידה לפניה ואין לפגוע בו ועל כן, כאמור, עתרה לסיים את ההליך בלא הרשעה.

מתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת עולה כי היא בת 20, רווקה, בעלת בגרות חלקית ובכוונתה להשלים בגרויות ובהמשך ללמוד אדריכלות.

כיום היא מוכרת בחנות בגדים.

שירות המבחן התרשם כי בשל טראומות שחוותה בילדותה מתקשה הנאשמת להתמודד עם מכשולים בכלל ועם מסגרות סמכותיות בפרט וכי בבסיסה היא בעלת ערכים נורמטיביים וכי התנהגותה באירוע זה חריגה להתנהלותה דרך כלל.

הנאשמת קיבלה אחריות מלאה לביצוע העבירה, מכירה בתוצאות מעשיה וחשה בושה וחרטה. היא תארה תחושת חרדה וחוסר אונים במהלך המעצר.

שירות המבחן סבור כי מאחר שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה, לגביה היא מקבלת אחריות ועל מנת להימנע מפגיעה בעתידה, הוא ממליץ להימנע מהרשעתה ולהטיל עליה צו מבחן ושל"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן

האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 3301/06 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך לאחרונה גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשמת אמנם צעירה, נעדרת הרשעות קודמות, ויש חשש לפגיעה בדימויה העצמי, היא נטלה אחריות על המעשים ודרכים רבות פתוחות לפניה והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם, אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפניו בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכחה הנאשמת כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידה ועל כן, על המבחן השני אין היא עונה.

די היה בכך, בהיות שני המבחנים הנזכרים בהלכת כתב מצטברים זה לזה, כדי להביא לדחיית הטענה בדבר הימנעות מהרשעה, אולם למעלה מן הנדרש אציין כי גם על המבחן הראשון אין הנאשמת עונה.

מדובר בשוטרים אשר מלאו תפקידם כחוק ואשר ביקשו מן הנאשמת כי תזדהה במהלך סיור שגרתי ומשלא עשתה כן, זיהו אותה באמצעיהם שלהם ומשנתגלה כי היא עריקה מצה"ל, נתבקשה, כדין, להתלוות אליהם.

אין לה לנאשמת אלא להלין על עצמה, משנקלעה לאותה סיטואציה שעניינה מעצרה על ידי שוטרים, משום שהיא זו אשר סרבה לכתחילה להזדהות ולאחר מכן להתלוות אל השוטרים.

אני ערה לאמור בתסקיר באשר לטראומות ילדותה של הנאשמת וחששה, איפוא, ממסגרות וסמכויות. אולם אין בכך, חרף כל אלה כדי לפטור אותה מחובת הזדהות וציות לרשויות, משהיא מתבקשת לעשות כן, כדין כל אזרח במדינה. לא הופנתה אל הנאשמת כל בקשה חריגה ויש להניח כי במהלך כל התנהלותה לאורך כל חייה נדרשה ועוד תידרש לציית להוראות רשויות כאלה ואחרות.

יתר על כן, הנאשמת לא הסתפקה בסרובה זה, אלא אף התנהלה באופן שהקשה על השוטרים למלא תפקידם כהלכה. שומה על בתי המשפט לתרום תרומתם בענישה מתאימה שיהיה בה כדי לשדר את המסר הראוי להגנה על שוטרים באשר למילוי תפקידם, שלא אחת הוא כפוי טובה.

הנאשמת הוסיפה על כך, בכך שאף תקפה מתנדבת ונשכה את ידה ויש בכך נקיטת אלימות של ממש.

יש במקרים מעין אלה להעדיף את האינטרס הציבורי ואת עיקרון ההלימה על פני נסיבות אישיות של נאשם.

על כן, אני מורה כי הרשעתה של הנאשמת תיוותר על כנה.

עם זאת, התחשבתי בבגילה הצעיר של הנאשמת, בהודאתה ובמאמציה לשינוי, כמתואר בתסקיר שירות המבחן.

אני מטילה על הנאשמת צו של"צ בהיקף של 100 שעות כהמלצת שירות המבחן.

אני מטילה על הנאשמת צו מבחן למשך שנה.

המאשימה לא עתרה להטיל על הנאשמת מאסר מותנה ועל כן נמנעתי מכך.

עותק גזר הדין יועבר אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד אדר ב' תשע"ו, 03 אפריל 2016, במעמד הצדדים.